

Η αστυνομία του Λουδίνου ανακοίνωσε ότι επιβεβαιωμένα υπάρχουν 38 νεκροί και 700 τραυματίες στις πολλαπλές επιθέσεις που σημειώθηκαν το πρωί σε ώρα αιχμής σε τρεις σταθμούς του υπόγειου σιδηροδρόμου στην πρωτεύουσα της Βρετανίας.

Αδιευκρίνιστος είναι ο αριθμός των θυμάτων στην τέταρτη έκρηξη σε διώροφο λεωφορείο στην πλατεία Τάβιστοκ.

Σύμφωνα με την αστυνομία η πρώτη έκρηξη σημειώθηκε σε μία από τις στοές κοντά στο σταθμό, Λίβερπουλ Στριτ και τουλάχιστον επτά άνθρωποι σκοτώθηκαν.

Η δεύτερη έκρηξη στη γραμμή ανάμεσα στους σταθμούς Κινκς Κρος και Ράσελ Σκουέρ προκάλεσε το θάνατο 21 ανθρώπων και η τρίτη έκρηξη στο δυτικό Λουδίνο και συγκεκριμένα στο σταθμό Έτζγουερ Ρόουντ στοίχισε τη ζωή πέντε ανθρώπων.

Η τρίτη αυτή έκρηξη ήταν μεγάλης ισχύος με αποτέλεσμα να καταρρεύσει μέρος του τοιχώματος της στοάς και να προκληθούν ζημιές σε δύο ακόμα τρένα.

Όσον αφορά την τέταρτη έκρηξη η αστυνομία αναφέρει ότι υπάρχουν θύματα αλλά δεν έχει δώσει περισσότερα στοιχεία.

Ωστόσο, ένας από τους γιατρούς που προσέφερε τις υπηρεσίες του στον τόπο της επίθεσης δήλωσε στο BBC ότι είδε τουλάχιστον δέκα νεκρούς.

Τέλος, η αστυνομία του Λουδίνου ανακοίνωσε ότι δεν είναι ακόμα σε θέση να επιβεβαιώσει την αυθεντικότητα του μηνύματος με το οποίο παρακλάδι της Αλ Κάιντα φέρεται να αναλαμβάνει την ευθύνη των επιθέσεων.

Ως προς τους δράστες η αστυνομία αναφέρει ότι εξετάζει όλες τις πιθανότητες.

Κυβερνητικές πηγές είπαν στο BBC ότι βρίσκεται σε εξέλιξη

μαζική επιχείρηση συγκέντρωσης πληροφοριών που θα οδηγήσουν στον εντοπισμό των δραστών, προσθέτουν, όμως, ότι ίσως χρειαστούν μερικές ημέρες μέχρι να ξεκαθαρίσει η εικόνα.

Ο πρωθυπουργός της Βρετανίας, Τόνι Μπλερ έκανε λόγο για δρακόντεια μέτρα από την πλευρά της αστυνομίας και των υπηρεσιών ασφάλειας ώστε να οδηγηθούν οι υπεύθυνοι των επιθέσεων ενώπιον της δικαιοσύνης.

Ο εκπρόσωπος της Ένωσης Μουσουλμάνων Βρετανίας, Ανάσ αλ Τικρίτι καταδίκασε τις επιθέσεις και σε δηλώσεις στο αραβικό τηλεοπτικό δίκτυο, Αλ Τζαζίρα, ο κ. Τικρίτι υπογράμμισε ότι ανάμεσα στα θύματα ήταν και πολλοί μουσουλμάνοι, κάτοικοι της πόλης αλλά και επισκέπτες.

Στο ίδιο ύφος ο πρωθυπουργός της Βρετανίας, Τόνι Μπλερ είπε ότι μπορεί οι δράστες να εξαπολύουν επιθέσεις στο όνομα του ισλάμ, αλλά η συντριπτική πλειοψηφία των μουσουλμάνων είναι άνθρωποι αξιοπρεπείς που απεχθάνονται την τρομοκρατία.

Οι εκρήξεις έλαβαν χώρα μία ημέρα μετά την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2012 στο Λουδίνο και ενώ διεξάγεται η σύνοδος των οκτώ στη Σκοτία.

Νωρίτερα ο Τόνι Μπλερ, μιλώντας από το Γκλενίμπλς της Σκοτίας, είπε ότι επρόκειτο για μία καλά συντονισμένη τρομοκρατική επίθεση και για βαρβαρότητα που είχε στόχο να συμπέσει με τη διάσκεψη του ομίλου των οκτώ. Χιλιάδες άτομα βρέθηκαν στους δρόμους, ασθενοφόρα και ειδικές δυνάμεις της πυροσβεστικής έσπευσαν στους περισσότερους σταθμούς για να προσφέρουν βοήθεια, ενώ ακούγονταν σειρήνες παντού.

Рис. 4

На рис. 4 изображены круги разной величины в одинаковых рамках. Если мы обратим внимание на пространственное положение этих кругов по отношению к рамкам, то заметим, что в первом случае круг кажется лежащим за рамкой, во втором случае - перед рамкой, в третьем - в одной плоскости с рамкой.

Рис. 5

Еще один пример. На рис. 5 фигура 1 напоминает собой каплю. С этим понятием у нас связано представление об объеме, имеющем ту или иную рельефность. Поэтому такая форма кажется нам предметной. В черном цвете мы ощущаем светотеневую моделировку формы. Такое изображение подавляет окружающий фон и кажется лежащим на поверхности бумаги. Другое впечатление производит фигура 2. Со всех сторон на нее активно наступает белый цвет. Черное изображение в значительной степени лишено объемности. Такая форма кажется несколько углубленной в бумагу, лежащей за ее поверхностью. В первом случае черный цвет в силу возникновения иллюзий светотеневой моделировки формы будет казаться менее насыщенным, чем во втором.

Подобные явления пространственных оптических иллюзий и различного качественного состояния черного цвета можно наблюдать и в буквах. По аналогии с предыдущими примерами фигура 3, изображающая основной штрих буквы, будет казаться рельефом, лежащим на поверхности бумаги. Объемность этого элемента буквы возникает из-за наличия массивных округлых форм, имеющих сходство

с фигурой 1.

Шрифты такого типа, как правило, мало контрастны, имеют массивные закругленные засечки, основные штрихи очень предметны. В мало контрастных шрифтах буквы предметны, черный цвет не играет активной роли.

Рис. 6

В одних случаях характер рисунка элементов придает буквам ощущение объемности (рельефности), в других - буквы кажутся более плоскими, но более цветными, т.е. черный цвет воспринимается более интенсивным. На рис. 6 первая строка выполнена шрифтом с наличием рельефности, вторая - шрифтом, в котором больше выражен цвет, чем рельеф; в третьей строке соединены оба шрифта. А на схеме условно изображено отношение букв к поверхности листа (плоскость листа обозначена тонкой линией). Если в первых двух случаях буквы занимают одинаковое положение к плоскости листа (отдельно для каждой строки), то в третьей строке возникает ощущение, что середина строки лежит несколько ниже, чем края, т.е. кажется слегка вогнутой. Если сравнить между собой два первых слова, то второе слово воспринимается лежащим несколько дальше, а первое ближе к нам, т.е. каждое из них имеет свое отношение к поверхности листа.

Fryderyka Chopina

Antonín Dvořák

Gabriel Fauré

Μάνος Χατζιδάκης

Дмитрий Шостакович

Johannes Brahms

“In a culture like ours, long accustomed to splitting and dividing all things as a means of control, it is some-times a bit of a shock to be reminded that, in operational and practical fact, the medium is the message. This is merely to say that the personal and social consequences of any medium—that is, of any extension of ourselves—result from the new scale that is introduced into our affairs by each extension of ourselves, or by any new technology.”

Thus begins the classic work of Marshall McLuhan, *Understanding Media*, in which he introduced the world to his enigmatic paradox, “The medium is the message.” But what does it mean? How can the medium be its own message?

Of all the Internet searches that end up at the McLuhan Program website and weblog, the search for the meaning of the famous “McLuhan Equation” is the most

frequent. Many people presume the conventional meaning for “medium” that refers to the mass-media of communications—radio, television, the press, the Internet. And most apply our conventional understanding of “message” as content or information. Putting the two together allows people to jump to the mistaken conclusion that, somehow, the channel supersedes the content in importance, or that McLuhan was saying that the information content should be ignored as inconsequential. Often people will triumphantly hail that the medium is “no longer the message,” or flip it around to proclaim that the “message is the medium,” or some other such nonsense. McLuhan meant what he said; unfortunately, his meaning is not at all obvious, and that is where we begin our journey to understanding.

**The greatest enemy
of knowledge is not
ignorance, it is
the illusion of
knowledge.**

—Stephen Hawking

Marshall McLuhan was concerned with the observation that we tend to focus on the obvious. In doing so, we largely miss the structural changes in our affairs

that are introduced subtly, or over long periods of time. Whenever we create a new innovation—be it an invention or a new

Ήταν ένα τριώροφο μακρινάρι, μια μεγάλη πόρτα στη μέση που τώρα έχασκε έρμη και σκοτεινή. Από πάνω τρεις σειρές παράθυρα. Δηλαδή, οι τρύπες τους πια, κάπου κάπου τα κουφώματα, ακόμα πιο σπάνια ό,τι είχε απομείνει από τα παραθυρόφυλλα. Τζάμι πουθενά, όλα είχαν γίνει θρύψαλα. Σε ορισμένα οι άνθρωποι, πριν να φύγουν, είχαν καρφώσει κομμάτια από μαύρο χοντρό πλαστικό, που τώρα ξεσκισμένα από τον άνεμο χτύπαγαν μ' έναν ήχο που ακουγόταν σαν ειρωνικό χειροκρότημα. Η εξωτερική επιφάνεια των τοίχων ήταν γεμάτη τρύπες, οι σοβάδες είχαν τόπους - τόπους γκρεμιστεί. Σε κάποιο μέρος μια μεγάλη τρύπα είχε διαπεράσει ολόκληρο το πάχος του τοίχου, γύρω γύρω τα τούβλα μαυρισμένα, καψαλισμένα. Από τις τρύπες, από τα σπασμένα παράθυρα, από την εξώπορτα που έχασκε αναδυόταν μια εφιαλτική σιωπή. Θυμάμαι που φύγαμε από αυτό το σπίτι. Με κρατούσε ο πατέρας από το χέρι. Δεν καταλάβαινα τι ακριβώς γινόταν, πάντως φοβόμουν πολύ. Τα πόδια μου είχαν πονέσει από το περπάτημα, καθώς ο πατέρας με τραβούσε, σχεδόν, για να φύγουμε γρήγορα. Θυμάμαι είχε ρίξει ένα παράταιρο σακάκι πάνω από τα ρούχα του και στον ώμο του τυλιγμένες κουβέρτες ένα ρολό. Δε σήκωνε το βλέμμα του από το χώμα κι ολόκληρο το πρόσωπό του έσταζε ανείπωτη πίκρα. Νομίζω, πονούσε πολύ. Είχαμε βγει αρκετά από την πόλη. Σ' ένα μέρος που δεν ήξερα, σταματήσαμε κάτω από

κάποια δέντρα. Να θυμάσαι, στις πέντε χαρουπιές, μου είπε. Απίθωσε κάτω το δέμα με τις κουβέρτες, έψαξε βρήκε ένα ξύλο κι άρχισε να σκάβει το χώμα. Σκάλιζε, σκάλιζε κάτω, πάλευε να φτιάξει ένα λάκκο. Το πάνω χώμα ήταν πιο αφράτο, κάτω ήταν πιο σκληρό. Αλλάξε το ξύλο με πέτρα, αλλά η δουλιά του δεν προχωρούσε. Στο τέλος άρχισε να σκάβει με τα δάχτυλα και με τα νύχια του. Το χώμα μαλάκωνε απ' τα δάκρυα που τρέχαν τα μάτια του. Τα χέρια του είχαν ματώσει, αλλά δεν ήταν αυτά που τον πονούσαν. Τέλος τα κατάφερε. Όταν η τρύπα έφτασε το μέγεθος που αυτός είχε στο νου του, ξετύλιξε τις δυο κουβέρτες. Τότε κατάλαβα ότι μέσα ήταν τυλιγμένος ο μικρός μας, το αδερφάκι μου, ασάλευτο, κρύο και μαυρισμένο. Ο πατέρας το έβαλε μέσα, μετά σώρεψε το χώμα επάνω του. Καταλάβαινα, αλλά όχι καλά. Μόνο έβλεπα τον πατέρα. Τα μάγουλά του είχαν ρουφηχτεί, οι άκρες των χειλιών του είχαν τραβηχτεί προς τα κάτω, έλεγες θ' αγγίζουν το χώμα. Τα μάτια του κόκκινα, ερεθισμένα, στάζανε όχι πια δάκρυα αλλά φαρμάκι. Είχε πάρει να βραδιάζει. Μείναμε σιωπηλοί ώσπου σκοτείνιασε. Τότε ο πατέρας με τύλιξε στις κουβέρτες, τυλίχτηκε κι αυτός και ξαπλώσαμε λίγο πιο πέρα από το αδερφάκι μου, κάτω από τις χαρουπιές. Αυτά όλα έγιναν ακριβώς έτσι. Το μόνο που μπερδεύω μέσα μου είναι αν ήμουν εγώ το παιδί ή αν ήμουν ο πατέρας. Ισως ακόμα να ήμουν εγώ το μικρότερο αδερφάκι μου

που βάλαμε στο χώμα, αλλά γι' αυτό έχω μεγάλη αμφιβολία. Η επιστημονική κοινότητα βρισκόταν από μερικές εβδομάδες σε αναβρασμό. Στην αρχή είχε θεωρηθεί ότι επρόκειτο για ένα καπρίτσιο ή έστω για κάποιο ελαφρύ ψυχιατρικό περιστατικό. Κανείς δεν έδωσε σημασία. Όταν όμως αυτός άρχισε να μιλά στους συναδέλφους του στη δουλιά, να τους απασχολεί και να τους ξεσηκώνει, είπαν να τον διώξουν. Αλλά και πάλι, γιατί να πληρώνουν αποζημιώσεις; Έτσι ζήτησαν και πέτυχαν αναγκαστική ψυχιατρική εξέταση. Του έκλεισαν στο ψυχιατρείο δύο εβδομάδες για παρακολούθηση. Του κάνανε πολλές συζητήσεις και όλα τα τεστ, τον εξέτασανε ξανά και ξανά, δε βρήκανε τίποτα. Είχε πλήρη προσανατολισμό σε τόπο και χρόνο, η αντίληψη τού περιβάλλοντος ήταν σωστή και οι απαντήσεις του προβλέψιμες. Άκουσαν όμως τις ιστορίες του κι είδανε τις κρίσεις του με τον έντονο πόνο, το φόβο που έφτανε σε πανικό, πριν να καταλήξει σε μιαν απέραντη θλίψη. Αυτό το παράδοξο, αυτή η ανεξήγητη αντιφατικότητα των στοιχείων υποχρέωσε τους γιατρούς να του στείλουν στο Πανεπιστήμιο για νευροφυσιολογική διερεύνηση. Έκαναν κι εκεί ξανά και ξανά διάφορα ψυχολογικά τεστ, του πήραν και νέες συνεντεύξεις, παρακολούθησαν τις αντιδράσεις του χωρίς να το ξέρει. Του πήρανε αίματα και υγρό από τη σπονδυλική στήλη, του κάνανε εγκεφαλογραφήματα

και αξονικές και μαγνητικές τομογραφίες. Στείλανε αίμα του για πολύπλοκες και εξειδικευμένες εξετάσεις, για ιχνοστοιχεία και για δείκτες φλεγμονής, για ενδορφίνες, για ανοσολογικές εξετάσεις, για ενζυμικές αναλύσεις και πολυμορφικά συστήματα του ορού, για γενετικούς προσδιορισμούς και DNA. Βρέθηκαν όλα καλά, εκτός από κάποιους δείκτες την ώρα των κρίσεων, που έδειχναν ότι, πραγματικά, ο άνθρωπος αυτός πονούσε και πονούσε πολύ. Σκέφτηκαν να του δώσουν ένα συνδυασμό κατασταλτικών και αντικαταθλιπτικών και να τον διώξουν, συστήνοντας ένα καλό παθολογικό έλεγχο. Ήταν έτοιμοι να τον βγάλουν, όταν αρρώστησε ο νοσοκόμος. Θυμάμαι που φεύγαμε φάλαγγα ατελείωτη ακολουθώντας το δημόσιο δρόμο. Κάποιοι που ξέρανε είπαν να μη πάμε ούτε από μονοπάτια, ούτε από χωματόδρομους, ούτε από δασωμένα μέρη. Οι χωματόδρομοι και οι δασικοί δρόμοι μπορεί να ήταν ναρκοθετημένοι από τους δικούς μας. Αλλά και γιατί θα μπορούσε να μας βομβαρδίσουν τ' αεροπλάνα των εισβολέων, χρεώνοντάς μας - τάχα - ως κίνηση στρατευμάτων. Ατέλειωτο ξεδιπλώνόταν το ανθρώπινο κοπάδι που σερνόταν στην γκριζόμαυρη άσφαλτο της δημοσίας. Είμαστε μια θλιβερή συνοδεία. Σαραβαλιασμένα ημιφορτηγά, στην καρότσα τους φορτωμένοι άνθρωποι και ζώα: κότες με τα πόδια δεμένα για να μη ξεφύγουν, σκυλιά,

μπόγοι και δέματα κι ανάμεσά τους οι τρομαγμένοι φυγάδες. Μεσήλικοι ποδηλάτες κύλαγαν στις άκρες του δρόμου, που ήταν και άκρες της φάλαγγας. Κάρα βαρυφορτωμένα, που έσερναν εξαντλημένα άλογα και μουλάρια. Δεν ήξερα ότι είχαν απομείνει τέτοια ζώα και τέτοια οχήματα. Κι από κοντά οι πεζοπόροι. Γριές με ξέπλεκα τ' άσπρα τους μαλλιά, μανάδες με παιδιά στα χέρια, γέροντες με μπαστούνια, ανάπηροι με πατερίτσες, καθένας κι από ένα δέμα μικρό ή μεγαλύτερο, σακούλια, χαρτόκουτα ή μικρές βαλίτσες στα χέρια. Με αλλαξιές, με παπούτσια, με τρόφιμα ή άλλα αναγκαία. Εγώ κρατούσα στο ένα μου χέρι το κλουβάκι με το καναρίνι μας. Από το άλλο χέρι με κρατούσε η μάνα μου, με τράβαγε, εγώ καθυστερούσα, τα πόδια μου είχαν πιαστεί, η ανάσα μου είχε πιαστεί, η καρδιά μου είχε πιαστεί, ο αέρας δε μου έφτανε, αλλά προχωρούσαμε. Και η μάνα μου λαχανιασμένη κι αυτή, στο άλλο χέρι κρατούσε ένα μπόγο. Το στόμα της ξερό, στεγνό, αν κύλαγε από κει μια λέξη θα το πλήγωνε, θα το πόναγε, θα το μάτωνε. Πρώτα νιώσαμε τον ίσκιο του να μας πλακώνει, μετά το ακούσαμε, έτσι γίνεται με τα υπερηχητικά. Είδαμε τις μπόμπες καθώς πέφτανε στη φάλαγγα. Η μάνα μου πρόλαβε, μ' έριξε κάτω και ξάπλωσε πάνω μου. Ακόμα θυμάμαι τον πόνο που ένιωσα καθώς τα πυρωμένα θραύσματα καρφώνονταν στο κορμί της. Χάθηκαν πολλοί. Κραυγές, ουρλιαχτά, βογκητά, φωνές απελπισίας, βλαστήμιες,

κατάρες, επικλήσεις στο θεό, τίποτα όμως δεν πόνεσε τα τύμπανα των αυτιών μου περισσότερο από την εκκωφαντική σιωπή του θανάτου. Με βρήκανε ώρες μετά, ζωντανό, κι απορούσανε πώς ζούσα. Όταν με γδύσανε είδανε πως δεν είχα ούτε γρατσουνιά και τότε κατάλαβαν πως το αίμα που με είχε ποτίσει δεν ήταν το δικό μου. Δικός μου ήταν ο πόνος, που μου έμεινε από τότε, που τον νιώθω πολλές φορές την ημέρα, κάθε μέρα και τις νύχτες, κάθε νύχτα, καθώς τα πυρωμένα θραύσματα από τις μπόμπες καρφώνονται στο κορμί μου. Ο εφημερεύων φώναζε τον επιμελητή. Εκείνος ξανάρχισε να παίρνει ιστορικό κι άκουσε την ίδια ή μια παραπλήσια ιστορία. Εξέτασε το νοσοκόμο. Το πρόσωπό του σε σύσπαση, κόμποι ιδρώτα στο μέτωπο, σφυγμός αδύνατος, ταχύς. Κάνανε παθολογική εξέταση, καρδιογράφημα, βγάλανε ακτινογραφία, πήρανε αίματα. Τον κράτησαν μέσα, έκτακτη εισαγωγή. Φώναξαν τη γυναίκα του να καθίσει κοντά του. Την άλλη μέρα τον είδε ο καθηγητής. Αρχισαν και σ' αυτόν εξετάσεις, ψυχολογικά τεστ και ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα, αξονικές και μαγνητικές τομογραφίες, είδανε το βυθό των ματιών. Ελέγξαν την κινητικότητα και την αισθητικότητα των νεύρων, του ψάξανε για τα πιο απίθανα πράγματα το αίμα, τα ούρα, το σάλιο, τον ιδρώτα, το υγρό από τη σπονδυλική στήλη, το μεδούλι από τα κόκαλά του. Μ' αυτά και μ' αυτά πέρασαν πέντε,

οχτώ, δέκα μέρες. Συζητήσανε το πρόβλημα όλοι οι γιατροί του νοσοκομείου, φώναξαν για συμβούλιο και άλλους μεγάλους και αναγνωρισμένους γιατρούς. Δε βγάλανε άκρη. Αργά το μεσημέρι ο καθηγητής φώναξε τη γυναίκα του να την ενημερώσει για το αδιέξοδο. Ζεστό απόγευμα, ο ήλιος δεν είχε ακόμα βασιλέψει. Παίζαμε στη συστάδα των δέντρων που απλωνόταν, μακριά και στενή λουρίδα γης, μπροστά από τα συγκροτήματα των κατοικιών. Είμαστε πολλά παιδιά μαζεμένα, γνωστά από τη γειτονιά και το σχολείο, κορίτσια κι αγόρια, μεγαλύτερα και μικρότερα. Ίδρωμένα από το παιγνίδι, βραχνιασμένα από τις φωνές, τ' αγόρια παίζανε μπάλα. Κάποια κορίτσια είχαν καθίσει στα σιδερένια παγκάκια που ήταν τοποθετημένα κάτω από τα δέντρα του μικρού κήπου, ανάμεσα στους αειθαλείς θάμνους. Βλέπανε τ' αγόρια που έπαιζαν μπάλα, ή ξεκουράζονταν από τα δικά τους παιγνίδια ή κουβέντιαζαν πράγματα ανάλαφρα, που δεν είχανε σχέση μ' εκείνα τα οδυνηρά που ζούσαμε τις μέρες εκείνες. Κάποια άλλα κορίτσια, παίζαμε ακόμα. Θα μπαίναμε στα σπίτια μας μόλις έπαιρνε να σκοτεινιάσει, ή αν μας φώναζε η μάνα μας, ή αν ακούγαμε τη σειρήνα να χτυπάει. Και την ακούγαμε, όση φασαρία και να κάναμε, όσο απορροφημένοι κι αν είμαστε από τα παιγνίδια μας. Τότε μάλιστα δεν πηγαίναμε στο διαμέρισμα που μέναμε, αλλά κατευθείαν στα υπόγεια του συγκροτήματος που

είχαν διαμορφωθεί πρόχειρα σε καταφύγιο. Αλλά ακόμα παίζαμε. Παίζαμε κρυφτό. Εγώ εκείνη την ώρα ήμουν κρυμμένη πίσω από ένα πυκνό θάμνο, στη σκιά του, κολλημένη στο έδαφος για να μη με βρουν, στο λακκάκι που είχαν σκάψει για να τον ποτίζουν. Δε χτύπησε η σειρήνα. Δεν ξέρω τι έγινε, πάντως σειρήνα δεν ακούστηκε. Μέχρι εκεί θυμάμαι. Μετά δεν ξέρω τι έγινε. Ωρες ώρες περνάνε από τα μάτια μου μαυρισμένα κορμιά, μαλλιά καμένα, πρόσωπα πρησμένα, κολλημένα στο κορμί τα χέρια, τα πόδια μαζεμένα προς την κοιλιά, παιδιά που την τελευταία τους στιγμή προσπάθησαν να ξαναγίνουν έμβρυα. Όλος ο πόνος της φωτιάς τσουρουφλίζει το μυαλό μου και τότε ουρλιάζω, ουρλιάζω, ουρλιάζω όπως οι γυναίκες που ξερίζωναν τα μαλλιά τους και σκίζανε τα μάγουλα, όπως οι άντρες που χτυπούσαν με τις γροθιές το κεφάλι και το στήθος τους. Και τραβώ τα μαλλιά μου και νυχιάζω τα μάγουλά και χτυπώ το κεφάλι μου. Και πονώ πολύ, όπως τότε, που τελειώνοντας την περισυλλογή των νεκρών παιδιών, με βρήκαν άφωνη κάτω από το καμένο φύλλωμα ενός θάμνου, ανάμεσα στα γυμνωμένα κλαδιά που σαν πρόκες φύτρωναν από το καψαλισμένο χώμα, με το μυαλό κενό, άδειο από γνώση, σκέψη και αίσθημα.